

[Lis Groes.]

hvervsdrivende, der skal efterleve denne lov. De må lade fantasien spille, og så må vi jo se, hvad resultatet bliver.

Jeg vil gerne minde om LOs skrivelse til udvalget — det er bilag 40 — om, at af de 350.000 lønmodtagere, som er omfattet af 1.400 overenskomster alene inden for Dansk Arbejdsgiverforenings område, er lige ved 200.000 beskæftiget på det såkaldte minimallønsområde med det bevægelige lønsystem, der forudsætter løntilpasninger i selve overenskomstperioden. Nu henviser betænkningen altså til, at man vil søge at løse disse problemer via dispensationsregler i medfør af § 5, stk. 4. Hvorfor kunne man ikke have undgået hele dette kineseri og accepteret socialdemokratiets formulering, der helt enkelt lyder:

„Lønforbedringer, der er i overensstemmelse med de kollektive overenskomsters indhold og mæglingsforslaget af 27. februar 1971, kan indregnes i priserne, dog jfr. mæglingsforslagets afsnit A. I. I. b. og afsnit D. b. Lønstigninger herudover kan ikke indregnes i priserne.

For andre kollektive overenskomster uden for det af mæglingsforslaget omfattede område og for områder, der ikke er omfattet af overenskomster, forholdes som for nærmest tilsvarende overenskomster under mæglingsforslaget.“

Hermed har vi fra oppositionens side klart markeret vort standpunkt, som i øvrigt også LO understreger i sin henvendelse. Enhver lønstigning bør ikke kunne overvælttes på priserne, men vi understreger såvel adgangen til modregning som mæglingsforslagets forudsætning om, at lønforhøjelserne ikke må medføre en almindelig forhøjelse af lønniveauet.

Vi har kort sagt sat ind over for indregning af den odieuse lønglidning i priserne. Det er reallønnen, det drejer sig om, og derfor er hverken mit parti eller LO indstillet på at acceptere, at lønstigninger blot overvælttes på priserne. Baggrunden for lønstigninger er dog produktionsstigninger gennem øget produktivitet; det er, ligesom man af og til glemmer det. I samme omfang som de erhvervsdrivende selv beholder hele rationaliseringsgevinsten og hverken deler den med arbejdere eller deler den med forbrugere i form af lavere priser, så bliver jo

resultatet, at de aftalte lønstigninger kun bliver nominelle og ikke reale stigninger, samtidig med at erhvervslivet får mulighed for betydelige avanceglidninger. Men det er måske også netop det, man ønsker. Jeg erindrер igen hr. Hans Kjær om hans udtalelser ved første behandling om, at det, dette drejede sig om, det var lønstigninger. Avancestigningerne glemte han overhovedet at nævne.

Kommunerne har klaget deres nød, og man forstår dem. Ene af alle skal de kommunale værker, transportområdet, renovation osv., fortsat være i prisstoppets spændetroje. Det er, som om denne regering, der tidligere har talt så skønt om det kommunale selvstyre og nødvendigheden af kommunal selvfinansiering, i praksis handler stik mod denne målsætning. Byrdefordelingsloven indeholder som bekendt overvæltning til kommunerne af byrder, der tidligere lå hos staten, og på et tidspunkt, hvor kommunerne har afsluttet deres budgetbehandling, kommer altså denne yderligere bet. Hvordan er det så med regeringens linje? Har vi ikke lige siddet herinde i folketinget og vedtaget nye posttakstforhøjelser, og har vi ikke vedtaget en ny lufthavnstakstforhøjelse, som nu skal overvælttes på SAS' priser, og har vi ikke vedtaget stigende takster for hele området med børnehaver og vuggestuer og fritidshjem? Er vi så egentlig de rette til at komme og løfte pegefingeren over for kommunerne og sige: vi må godt, men I må bare ikke.

Endnu værre er bestemmelsen om, hvad der skal ske efter den 1. september, hvor prisstoppet udløber. Efter denne dato skal landets 277 kommuner, hver gang de skal forhøje en af de 8 takster, der er opremset i betænkningen — gas, fjernvarme, trafik, transport, havneafgifter, renovation samt takster for læger, tandlæger og dyrlæger — ud over råvareprisstigninger, til monopoltilsynet for at indhente en udtalelse med en vurdering af forhøjelsen under hensyn til pris- og indkomstudviklingen i samfundet.

Ja, en regering, der ser det som sin opgave at få flest muligt ansat under stat og kommune, gør fuldstændig rigtigt i at gennemføre denne bestemmelse, og jeg forstod, at det lå hr. Hans Kjær på sinde. Men ellers må man sige: sikke en omgang papir! Sagen er, at kommunen — eller den statslige myn-